

PRAŽSKÁ INFORMAČNÍ SLUŽBA
VÝSTŘÍŽKOVÁ SLUŽBA
Praha 2-Vyšehrad, K rotundě 8/82 - tel. 29-73-78

VÝSTŘÍŽEK Z ČASOPISU

Ostravský večerník

4 XII 1974

ze dne

V Divadle Petra Bezruče měla v pátek premiéru hra sovětského dramatika Alexandra Vampilova STARŠÍ SYN. Na její inscenaci jsou podepsáni režisér J. Janík a výtvarníci O. Schindler a K. Rozskopfová. Hudebně spolupracoval J. Tomšiček. Na snímku — Johana Tesařová a Milan Sova.

Foto: FRANTIŠEK KRASL

PRAŽSKÁ INFORMAČNÍ SLUŽBA
VÝSTŘÍŽKOVÁ SLUŽBA
Praha 2-Vyšehrad, K rotundě 8/82 - tel. 29-73-78

VÝSTŘÍŽEK Z ČASOPISU

Nová svoboda, Ostrava

28. XI. 1974

ze dne

kultura

▲ V rámci přehlídky dramatické tvorby národů SSSR uvede Divadlo Petra Bezruče v Ostravě dvě sovětské hry. První z nich — „Zert vinaře Agaba“ Otii Ioselianiho — měla premiéru 11. října. Druhou uvede divadlo poprvé 29. listopadu — „Staršího syna“ Alexandra Vampilova. Hry tohoto tragicky zesnulého sovětského autora, ač nepočetné, jsou dnes již nespornou součástí repertoáru českých i slovenských divadel a těší se značné oblibě diváků. Jejich velmi obecně formulovaným záměrem je sondování charakterů, problémů a situací člověka v socialistické společnosti. Vampilov jako by prověřoval lidskou individualitu situacemi, v nichž musí projeviti svoji podstatu, své základní založení a životní směřování. „Starší syn“ je hrou o hledání smyslu a náplně života, je zároveň hrou o složitém vztahu dvou generací. Režisérem inscenace je Josef Janík, scénou vytvořil Otakar Schindler a kostýmy Marta Rozskopfová. V představení uvidíme L. Termerovou, J. Hordáka, M. Čížka, M. Sova, P. Čapku a další.

(rub)

VÝSTŘÍŽEK Z ČASOPISU

NOVÁ SVOBODA
OSTRAVA

22. XII. 1974

Premiéra sovětské
veselohry v DPB

Starší syn

Vampillovy hry jsou zahleděny do nitra člověka. Aby zvážil hodnoty svých hrdinů, staví je autor často do krajních situací, ale někdy mu stačí obyčejný žert, aby jim prověděl charakter každé postavy.

Nedávno inscenoval „Staršího syna“ J. Fréhr v olomoucké činohře. Nezahodil sice ani jednu komediální příležitost, ale smích byl jen doprovodem při hlubokém zamýšlení nad osudem dospělých chlapců, kteří ztratili otce, nebo se mu odcizili, a nad osudem otců, kteří jsou opouštěni svými dětmi. Režisér Josef Janík přistupuje k Vampillově hře v Divadle Petra Bezruče z jiného pohledu. Oprá se o její komediální situace, jde v tomto směru i za možnostmi textu, takže divák se bezesperu po celou hru výborně baví. Myšlenka hry je však tím poněkud oslabena.

Nejlépe se duchu autorova textu přibližuje M. Čížek v postavě Busygina. V jeho vývoji je patrné, jak si uvědomuje svou odpovědnost za nejspíš žert, a jak je nakonec sám stržen citem, který vyvolal. M. Sova hraje Silvu s velkým smyslem pro humor, využívá k tomu všech příležitostí, které mu autor poskytl, a vymyslí si ještě spoustu dalších. Je to zřejmě nejúspěšnější postava a diváka, ale celý charakter Silvův v tomto podání dostává jiné proporce, než autor zamýšlel. Horákův Sarafanov se zpočátku soustřeďuje na kresbu komických rysů své postavy, nicméně závěr, v němž se dovidá pravdu a vyrovnává se s ní, po svém, mu vychází přesvědčivě. J. Čapka vytvořil v poslední době řadu vynikajících rolí mladých chlapců, proto překvapuje, že mu nevyšel dost přesvědčivě Vasilek, neustále oscilující mezi zklamáním a falešnou nadějí. L. Termerová ukázala v Nině, že dívka může také dozrávat zcela obráceně — od předčasné „moudrosti“ k opravdovému citu.

Představení „Staršího syna“ v DPB štědrě rozdává smích, a to je dobře. Ale snad přítomní diváci neuniknou Vampillovy myšlenky.
IAN HAVLÁŠEK

VÝSTŘÍŽEK Z ČASOPISU

Ostravský večerník

29. XI. 1974

Vampillova první

DPB

Dnes večer uvede Divadlo Petra Bezruče premiéru hry sovětského dramatika Alexandra Vampilova Starší syn. Požádali jsme během jedné z mnoha zkoušek této komedie tragicky zesnulého sovětského autora Vampilova režiséra Josefa Janíka o několika slova:

„Komédie Starší syn je vlastně Vampillovou první hrou. Jsou zde zřetelné některé chyby začátečníka, bylo třeba nutně propojit jednotlivé obrazy hry v jednotlivý celek. Autor vystavěl hru na protikladu dvou stran — staré, kterou reprezentuje vdovec Sarafanov, a mladé, dravé, přemýšlivé i rošťácké, kterou zastupují dva studenti Sylva a Busigin.

Konflikt, který v této hře

vzniká, by se mnohým mohl zdát neskutečný. Snažil jsem se proto o co nejrealističtější podání této „snahy člověka o to, mít pocit osobního štěstí“. Je to hra humorná, mladé ostravské publikum by se mělo určitě bavit. Stejně jako se bavili herci, když tuto hru s chutí studovali. Jak se nám práce podařila, to už musí posoudit divák sám — na premiéře i v reprízách. (m)

▲ Režisér Josef Janík během zkoušky

Foto: VLADIMÍR DVOŘÁK